

Kommunalbestyrelserne i de allerfleste Tilfælde vilde være deres Bedtægter til, kun med de Ændringer, der ere nødvendige efter de særlige lokale Forhold.

Ændringsforslag under Nr. 4 indeholder en ret betydelig Udvidelse af Kredsen af de Arbejdere, som skulde kunne komme ind under Arbejdsretternes Omraade. Det oprindelige Lovforslag siger jo i § 1, sidste Stykke: „Ved Udtrykket Arbejder forstås i denne Lov Personer af begge Køn, som imod Løn yde Arbejde i Haandværk, Fabrikdrift og i Virksomhed ved Befordring til Lands af Personer og Gods, for saa vidt deres Løn ikke overstiger 2,000 Kr. om Aaret.“ Udvalget har nu ment, at det var hensigtsmæssigt at udvide denne Kredse ikke ubetydelig, ja, der har endogsaa været paa Tale i Udvalget Muligheden af at udvide den til Landarbejdere. Saa vidt jeg erindrer, var denne Mulighed ogsaa fremme her under Sagens 1ste Behandling, det har dog ikke faaet nogen Tilslutning i Udvalget, idet man har ment, at det vilde være letfindigt lige over for den her i Landet dog ny og uprøvede Institution straks at give den en Udstrækning, som gaar ud over, hvad man noget Steds har prøvet. Overalt, hvor disse Institutioner have været prøvede, har det været som virkende for Arbejdere i Haandværk, Industri og dermed beslægtede Virksomheder. Det har ikke været Udvalgets Mening i og for sig at ville stille sig absolut afvisende til Tanken om, at Landarbejdere i sin Tid kunde inddrages under lignende Retter som disse Arbejdsretter, men man har ment, at det vilde være ubetinget rigtigt at lade Retterne prøves først inden for den Kreds af Virksomheder, med Hensyn til hvilke de ere prøvede i andre Lande, og for hvilke de ganske sikkert ere mest nødvendige. Naar man dog har villet udvide denne Kreds noget, er det i Erkendelse af, at det vilde være unaturligt, at lade disse Virksomheder, som ere nær beslægtede med Virksomheder i Industri og Haandværk og Befordring til Lands af Personer og Gods, staa uden for. Derfor have vi affattet Bestemmelsen saaledes, at den omfatter dem, „som imod Løn yde legemligt Arbejde for næringsdrivende i Haandværk, Fabrikdrift, Jærnbane-, Vej- og Vandbygning samt lignende Foretagender, i Handelsvirksomhed og ved Befordring til Lands af Personer og Gods.“ Jeg tror, det vil finde almindelig Billigelse, at man har taget disse Virksomheder med; det udvider ikke Kredsen udover det naturlige Omraade, men gør hele Bestemmelsen mere konsekvent.

Ændringsforslag under Nr. 5 indeholder en Begrænsning med Hensyn til den Udvi-

delse af Retsomraadet for Arbejdsretter, som Justitsministeriet kan anordne i Henhold til § 2, 2det Stykke. I det oprindelige Lovforslag var der ingen saadan Begrænsning, men vi mente, at der maatte være en stedlig Begrænsning, idet man maa huske paa, at for den Ret maa de paagældende møde — det er jo ingen frivillig Sag — og at det altsaa maatte blive en altfor stor Byrde for de paagældende at give Møde, naar der ikke var sat anden Begrænsning end Overbrigeheds kredsen. Derfor have vi foreslaaet tilføjet den Bestemmelse: „Dog bør Afstanden til Retsstedet i saa Fald ikke overstige 2 $\frac{1}{2}$ Mil fra noget Punkt af Omraadet.“

Det næste Ændringsforslag under Nr. 6 vilde jeg gerne hede sammenholdt med Ændringsforslaget under Nr. 20. I Lovforslaget efter dets oprindelige Affattelse var det kun Stridigheder, der angik indtil 100 Kr., som ikke kunde appelleres fra disse Retter, men paa den anden Side var der ingen som helst Grænse sat for de Stridigheder, der kunde komme ind for Retterne. Der kunde komme Stridigheder ind for Retterne, der beløb sig til saa store Beløb, som det skulde være, og der var ingen som helst Grænse sat derfor. Nu har man ment det rigtigt at ændre dette paa den Maade, at man for det første sætter en bestemt Grænse for de Sager, som kunne komme ind for disse Retter, og denne Grænse har man sat til 200 Kr., saaledes at Sager, der overgaa 200 Kr. eller derover, slet ikke komme for disse Retter, men paa den anden Side har man ladt de Sager, der komme for Retterne, være inappellable, idet man har ment, det var urimeligt at bebyrde Højesteret eller de højere Instanser med det Ual af Sager, der vilde kunne blive indankede for dem, og idet vi have ment, at den hele Institutions Hensigtsmæssighed sliger i høj Grad derved, at der kommer en hurtig og inappellabel Afgørelse af Sagerne. I øvrigt mene vi, at der i de Bestemmelser, der ere fastsatte i Loven, og som enten ere fastholdte eller udviklede gennem Ændringsforslagene, er tilvejebragt behørig Garanti for, at disse Domstole paa behørig Maade og uden Appel kunne afgøre disse Stridigheder paa indtil 200 Kr.

Ved Ændringsforslagene Nr. 7—10 er der foretaget forskellige Forandringer i Valgbarhedsbetingelserne. For det første er 30 Aars Alderen som Valgbarhedsbetingelse forandret til 25 Aars Alderen. Udvalget har ment at kunne forsvare denne Ændring navnlig ved den Betragtning, at 25 Aars Alderen jo ikke alene er Fuldmyndighedsalderen, men at den ogsaa er baade Valg-